

א שבת איין מדרשה

יוצא לאור על ידי תלמידי המדרשה החסידית לצעירים

דבר המשפיע חחני

הגה"ח רבי
יחיאל יהודה ניישטאדט

"את ה' האמרת היום להיות לך לאלהים... וה' האמירך היום להיות לו לעם סגולה..." (תבוא כו, יז).

בימי רבי תנחומא נצרכו ישראל לתענית על הגשמים שלא באו, הגיעו אצלו ודרשו רבי גזור עלינו תענית, גזר תענית וכבר שלושה ימי תענית ולא ירדו גשמים.

נכנס ודרש להם: בני התמלאו רחמים אלו על אלו והקב"ה מתמלא עליכם רחמים – עד שהם מחלקים צדקה ראה אדם אחד נותן מעות לגרושתו – באו אצלו ואמרו לו: רבי מה אנו יושבים פה ועבירה איתנו, אמר להם: מה ראיתם, אמרו: ראינו אדם פלוני נותן מעות לגרושתו, שלח אחריהם והביאם לתוך הציבור. אמר לו: הגד מה היא לך, אמר לו: גרושתי היא, אמר לו: מפני מה נתת לה מעות, אמר לו: רבי ראיתי אותה בצרה והתמלאתי עליה רחמים. הגביה רבי תנחומא פניו כלפי מעלה ואמר "רבנו של עולם מה אם זה שאין לו כלפיה חיוב מזונות, ראה אותה בצרה ונתמלא עליה רחמים, אתה שכתוב בך רחום וחנון ואנו בני ידידך בני אברהם יצחק ויעקב על אחת כמה וכמה שתתמלא עלינו רחמים מיד ירדו גשמים ונתרווה העולם. (בראשית רבה, נח לג, ג')

הבעל שם טוב היה מוכיח תמיד את העולם בזה הפסוק "ה' צלך" – כמו שהצל עושה מה שאדם עושה, כך הבורא ב"ה כביכול עושה מה שאדם עושה. ולכך צריך האדם לעשות מצוות וליתן צדקה ולרחם על עניים כדי שיעשה הקב"ה ג"כ עמו טובות. (קדושת לוי, פרשת נשא, כה תברכו) וזה פירוש הפסוק "את ה' האמרת – כמו שפירש הרשב"ם "אתה הזקקת שאמר הקב"ה ונתרצה להיות לך לאלהים – כי הדבר תלוי בך להיעשות הוא אלהיך ויושיעך מתוך שקבלת מצוותיו". (וכן פירש ר' יהודה הלוי הספרדי הובא ע"י האבן עזרא על פסוקינו – עם הסכמת האבן עזרא ש"פה פירש").

אנו מתקרבים לראש השנה – מתחילים שנה חדשה – ורוצים ברכה והצלחה בכל צעדינו, קשרים טובים עם החברים, הצלחה בלימודים ובכל מעשינו. נבטח בה' יתברך שיעשה לנו כל צרכינו – ולא נדאג על עתידנו – כי אנו סומכים על טובו וחסדו של ה' – וכך גם ננהג עם חברינו שנרצה בטובתם ונרחם על חסרונם ולא נפגע ח"ו בחבר על מה שחסר לו אלא אדרבה נראה איך נשלים לו את חסרונו ומצוקתו.

ומתוך הנהגה זו נזקיקו לה' שייטב גם הוא אתנו וישלים לנו את חסרונו וייטב לנו שנה טובה, שנה מתוקה, שנה של הצלחה, שנה של חברות, שנה של התקדמות והתעלות בתורה ויראת שמים טהורה. (עפ"י קדושת לוי (בשלח אז ישיר) (נשא כה תברכו) בשם הבעש"ט, של"ה הקדוש משפטים בשם המדרש).

מאחל ומייחל באהבה
יחיאל יהודה ניישטאדט

דבר ראש המדרשה

הרב מנחם בומבר

הפרשה פותחת במצוות הביכורים, זמן הבאת הביכורים לירושלים הוא משבועות ועד סוכות, קל לדמיין את המעמד המרגש והמשמח בו אדם מעלה לירושלים את הפירות הראשונים שצמחו בשדהו, וקורא את הפסוקים המתארים את הסיפור של עם ישראל, "ארמי אובד אבי וירד מצרימה.. ובהמשך ויביאנו אל המקום הזה ארץ זבת חלב ודבש, ובסוף מילות תודה להקדוש ברוך הוא על ההישגים החקלאיים שזיכה אותנו ה'. מכאן אפשר ללמוד שיש הרבה צמתים בחיים ששווה לעצור לרגע ולהודות מתוך שמחה, אבל כדי שיחול השמחה צריך לעשות זאת מתוך זיכרון העבר לזכור שאנחנו קשורים לברית של עם ישראל עם ה', ומכאן שהמרכיב של שמחה קשור לא בהכרח לאירוע מסויים או למשקה מעודד, השמחה נובעת מעצם החיבור למשהו גדול יותר ונצחי.

השבת תהיה השבת הראשונה של השנה שנהיה ביחד אין כמו השבת שמביא עימו שמחה זהו זמן שניתן להותיר את משקעי השבוע בצד ולהתענג בשירה להוסיף תורה ולחזק את קשרי החברות, שבת משמש עבורי אישית כמקור אנרגיה לשאיבת כוח רוחני ובעיקר בשבתות אתכם היקרים. שבת שלום.

(המשך מעמוד 3)

שהורדתם משא כבד מליבי, כי מאז אותו היום מתהלך אני ברגשי חרטה, תוך שספק מנקר בליבי האם המחאה המכובדת שנתתי לא הגיעה לידי של אדם שלא היה נזקק לה כלל וכלל.

עתה הבנתי כי זכיתי לשמש שליח ממרום להושיע ליהודי שהבין היכן נמצאת הכתובת הטובה ביותר לישועה והצלחה'.

במילים אלו נפרדו השניים מן הגביר, כשהמחאה המכובדת שבידם הייתה חיוורת לעומת המסר החד והברור אותו נטלו במוחם כצידה נצחית לחיים.

מבי מדרשא סיכומים מהחומר הנלמד

הבה"ח יוסף שמחה ויינשטיין – שיעור ד'

בגדר מצוות סוכה – ישיבה או שהיה

הרמב"ם בפ"ו מהלכות סוכה ולולב סובר שבליל יו"ט הראשון מקדשים על היין ואומרים ברכת "לישב בסוכה" בעמידה ואח"כ יושבים כדי לקיים את הדין של עובר לעשייתו. היינו שלאחר הברכה עובר לעשייה – ישיבה. ובהלכות ברכות מוסיף, שבדיעבד כל זמן שעדיין יושב בסוכה יכול לברך, כיון שהוא עדיין עוסק במצווה.

הראב"ד חולק וסובר שמברך בישיבה וכיוון שעיקר הישיבה היא לצורך האכילה זה בגדר – עובר לעשייתו. ומוסיף הראב"ד שגם אם נכנס לסוכה שלא לצורך אכילה, מברך – לישב בסוכה כיוון שעיקר המצווה זה הכניסה והשהיה בסוכה.

הרא"ש מקשה על שיטת הרמב"ם שאם אנו רוצים שיהא עובר לעשייתו, אפשר שיברך לפני כניסתו לסוכה ויהיה עובר לעשייתו ע"י הכניסה לסוכה? ומבאר הקרבן נתנאל שהרמב"ם סובר שעיקר המצווה היא הישיבה בסוכה ולכן צריך לברך דווקא לפני הישיבה. ובטעם הדבר אפשר לומר שהמקור לכך הוא מדכתב: "בסוכות תשב"ו" לשון ישיבה. והרא"ש סובר שהמצווה לא בישיבה דווקא, אלא עצם השהות בסוכה וכל זמן שנמצא בסוכה יכול לברך.

ונחלקו הרמב"ם והרא"ש בשני דברים. א. מהו הגדר לחיוב ברכת לישב בסוכה – ישיבה או שהיה. ב. מתי מברכים, לפי הרא"ש: אפשר לברך כ"ז שנמצא בסוכה, ולפי הרמב"ם דווקא לפני שיושב ובדיעבד אף לאחר ישיבה.

וברא"ש מביא עוד שיטות בעניין – המהר"ם מרוטנבורג היה נוהג לברך לפני ברכת המוציא, ואסמכתא לדבריו מדברי הגמ' (סוכה מו, ע"א) "נכנס לישב בה מברך" ולכן ראוי להקדים לברכת הפת. רב צמח גאון כתב שהטוב ביותר לברך מיד לאחר קידוש כיוון שעיקר הקביעות היא כשיושב. אם קיים את מצוות ישיבה בסוכה ולא בירך לפניו, נחלקו בזה הרמב"ם והאור זרוע, לרמב"ם אינו יכול לברך אחריה כיוון דגמר עשייתה. ולאור זרוע יכול לברך אחריה בדיעבד.

הבה"ח אפרים הולצמן – שיעור א'

כתוב במשנה: השותפין שרצו לעשות מחיצה בחצר בונים את הכותל באמצע... וכן בגינה... וכן בבקעה... שואל השיטה מקובצת בשם הרשב"א: מדוע פתחה המשנה דווקא בחצר מה אם הם חפצים לחלוק במקומות אחרים? ומתוך הרשב"א: כיון שרצינו לחלק בין גינה לבקעה וגם לחצר לכן כתבנו חצר.

ומתוך הרשב"א תירוץ נוסף: שזה תלוי במחלוקת – האם היזק ראייה שמיה היזק: למ"ד ה"ר שמיה היזק אילולי היה כתוב חצר הייתי אומר – שכיון שהוא בוחר לעשות את חפציו בחצר, משמע שלא מפריע לו שישתכלו ולא יהיה היזק ראייה, קמ"ל חצר שיש בה היזק ראייה.

ולמ"ד ה"ר לאו שמיה היזק: אם לא היה כתוב חצר הייתי אומר – שאפי' בתוך הבית עצמו לא יהיה ה"ר, קמ"ל – חצר שרק בחצר יש ה"ר ולא בבית!

והנימוקי יוסף מתוך: שזה שכתוב חצר בא לומר לנו שאפי' שהם שותפים בחצר ומכירים ורואים זה את זה, בכל אופן צריך לעשות מחיצה בחצר.

פנינים יקרים וארטים לפרשת השבוע

הבה"ח נחמן שבת – שיעור א'

"ובאו עליך כל הברכות האלה והסיגוד" (כה, ז)

לכאורה היה ראוי לומר להיפך שהוא ירדוף ושיג את הברכות ולא שהם ישיגו אותו, וכמו כן אנו רואים שדוד המלך מבקש בתהילים "אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי".

והתירוץ הוא: שלפעמים אדם בורח מן הטוב מחמת קוצר דעתו, שאינו יודע אם הוא טוב. ולכך התפלל דוד המלך ע"ה "אך טוב וחסד ירדפוני" - שהם ירדפו ושיגו אותי אף שאינו יודע לרדוף אחריהם כי אינו יודע אם הם לטובתי.

הבה"ח אברהם קמינסקי – שיעור א'

"והתמכרתם עַם לְאִיבֵךְ לְעַבְדִים וְלְעַפְחוֹת אֵין קוֹנֵה" (כה, סח)

מסביר רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זיע"א על דרך מה שאמרו רז"ל שהקב"ה קרא לנבוכדנצר "עבד", הרי גלוי לפני ה' שישיראל יהיו נמסרים לידו ומפני זה קרא לו עבד כי כל מה שקנה עבד קנה רבו ועל כן לא יוכלו לצאת בני ישראל מרשותו של הקב"ה ולפרוק עול מלכות שמיים.

הבה"ח יהודה שוורץ – שיעור א'

בפרשתנו מזכיר משה רבינו לעם ישראל את הניסים הגדולים שראו בדרכם לארץ ישראל ומציין: אולך אתכם ארבעים שנה במדבר, "לא בלו שמלותיכם מעליכם ונעלך לא בלתה מעל רגליך". דברים דומים לכך נאמרו לעיל בפרשת עקב, אולם שם נאמר: שמלתך לא בלתה מעליך ורגלך לא בצקה". (הביאור שם כשמתהלכים זמן רב בדרכים הרגליים מתנפחות כבצק). אך תמוה מדוע כאן מדובר על הנעליים שלא נהרסו ושם על הרגליים שלא התנפחו? וענו דורשי רשומות כי הדור שיצא בעצמו ממצריים הרי נעלו נעליים לרגליהם והן לא בלו במשך שנות נדודיהם במדבר, אולם אלו שנולדו במדבר הלכו יחפים ובשבילם נאמר הפסוק "ורגלם לא בצקה".

רזי החיים פרקי מחשבה לכן ישיבה

הרבים.

'שבור ורצוץ הייתי באותו היום' – סיפר לנו האיש, 'אך החלטתי לעצמי כי את היום האחרון לא אבזבז בשיטוטים חסרי תוחלת בין כתובת זו לאחרת, אלא בפנייה לכתובת האחת והיחידה – למי שהעושר והנכסים שלו, למלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.'

בשעת בוקר מוקדמת נכנס האיש לבית הכנסת 'שומרי שבת' שכבר המה המתפללים, עלה לאחת הקומות העליונות והחל בהכנות לתפילת שחרית.

לאחר תפילה נרגשת ורוויית דמעות סעד הוא פת שחרית, ומיד פנה לאמירת תהילים רצופה עד תפילת מנחה. גם תפילת המנחה עברה עליו בהתרוממות נפש בלתי מצויה, ואחריה המשיך האיש באמירת תהילותיו של דוד בן ישי, כבן המתחטא לפני אביו.

בהגיע זמן תפילת ערבית כבר התנתק האיש כמעט לחלוטין מן העולם החומרי שבחוץ, ובסערת תפילתו הוא כבר לא שם ליבו אך למתפללים שישבו לצדו. אלא שלפתע, דווקא בעיצומה של ברכת 'אהבת עולם' המרטיטה, הופרע מכיסופיו כשחש טפיחה על שכמו:

'הרמתי את עיניי מהסידור' – סיפר לנו האיש, 'והנה אני מבחין ביהודי שמראהו החיצוני העיד ברורות כי שייך הוא לצד 'הנותנים'. האיש פנה אליי באדיבות

והתעניין: 'האם מארץ ישראל אתם? האם באתם לאסוף כסף כאן בארצות הברית?' לרגע קצר חכתי בדעתי אם לענות לו, אלא שאז נזכרתי כי עומד אני בעיצומה של שיחה ערה עם 'הגביר' הגדול ביותר, וכיצד אוכל להסיח דעתי כדי לענות לגביר בשר ודם?!

החלטתי להתעלם מהשאלה ולהמשיך בתפילה. הייתה זו הקרבה גדולה מצדי, כי נראה היה כי פניו של האיש היו נכונות לעזרה, אולם התחזקתי בהנחה כי בוודאי איש צדיק ואציל נפש הוא מידוענו זה, והייתה זו לו הפעם הראשונה בה נאלץ מתוקף הנסיבות לבקש עזרה מבשר ודם.

אולם עדינותו ואופיו השקט עמדו לו דווקא לרועץ, כאשר לאחר מספר שבועות מצא הוא את עצמו יום קודם לטיסתו ארצה, כשבדידו סכום זעום שבקושי יכסה את דמי הנסיעה, ובמעט הנוותר לא יהיה אפילו כדי לכסות את הקטן שבחובותיו

כמו בעסקים, הוא לא אהב לקחת סיכונים מיותרים, ומי יודע אולי בכלל אדם זה לא היה נצרך כלל, אולי אין הוא חפץ לקבל צדקה, כיצד נהג הוא בניגוד לטבעו בפזיזות שכזו, לתת סכום כה גדול לאיש שאין הוא מכירו כלל.

לכל הפחות התכוונתי למצוה', הרגיע הוא את עצמו לבסוף, 'ומחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה'.

חלפו ימים, שבועות וחודשים מאז. זכרו של הלילה ההוא ב'שומרי שבת' כבר נשכח מזמן מליבו של הגביר. והנה באחד הלילות, כאשר עמד בעיצומה של שעת קבלת הקהל הקבועה בביתו לבקשות עזרה וחסד, נכנסו לחדרו לפתע שני משולחים מוכרים, ולאחר מילות הברכה המקובלות הפתיעו אותו בשאלה: 'שמא מכיר אתה את מידוענו ר' פלוני ב"ר פלוני מירושלים עיר הקודש?'

הגביר הרים את עיניו מפנקס הצ'קים שלפניו, הסיט את משקפי הקריאה אל קצה אפו ומשך בכתפיו כלא מבין: 'וכי מאין אמור אני להכירו?!'

'סליחה' – הם אמרו לו, 'לפי התיאור שהוא מסר לנו חשבנו שזה אתה, אך כפי הנראה טעינו'.

'רגע, המתינו', ניצת לפתע זיק התעניינות במוחו של הגביר: 'מה הסיפור? מי האיש ומה מעשיו?'

השניים הבינו כי לפניהם הזדמנות פז לקשור שיחה עם הנדיב הדגול, ולפיכך החליטו לשתפו בסיפורים:

'לפני כעשרה חודשים פגשנו את ידינו ר' פלוני הנ"ל, והסיפור שהיה בפיו היה לא-יאמן גם במושגים של משולחים ותיקים כמונו; האיש סיפר לנו כי זה עתה שב מארצות הברית לאחר שהייה של מספר שבועות במטרה לקבץ סכום שיוכל לחלץ אותו מבוץ החובות בו היה הוא שקוע עד צוואר, לאחר שזכה לחתן כמה מצאצאיו.

איש צדיק ואציל נפש הוא מידוענו זה, והייתה זו לו הפעם הראשונה בה נאלץ מתוקף הנסיבות לבקש עזרה מבשר ודם.

אולם עדינותו ואופיו השקט עמדו לו דווקא לרועץ, כאשר לאחר מספר שבועות מצא הוא את עצמו יום קודם לטיסתו ארצה, כשבדידו סכום זעום שבקושי יכסה את דמי הנסיעה, ובמעט הנוותר לא יהיה אפילו כדי לכסות את הקטן שבחובותיו

(המעשה פורסם ע"י ארגון "בני אמונים")

בית הכנסת "שומרי שבת" השוכן בשדרה השלוש עשרה, מרכזת התוסס של שכונת בורו פארק אשר בברוקלין ניו יורק, מאכלס בתוכו בכפיפה אחת, אביונים ודלים לצד שועי עם, משולחים בני ארץ ישראל, לצד אנשי גולת אמריקה. הכל מתקבלים בשעריו במאור פנים. מתקיימים בו מנייני תפילה עשרים וארבע שעות ביממה ותמיד יוכל כל רעב למצוא בו מאכל ומשקה להשיב בו את נפשו.

כך לא היה זה מן הפלא כאשר מצאו עצמם באחת הלילות, זה לצד זה, בהמתנה לתפילת ערבית, גביר ניו יורקי בעל עושר ונכסים לרוב, ולצדו יהודי בעל חזות ירושלמית חסידית, חוט של חן נסוך על פניו, אך העוני ניכר בו מראשו ועד קצה נעליו.

כבר בתחילת התפילה כבר הספיק מידוענו הגביר להבחין כי שכנו לספסל שריו במצוקה קשה. מראהו המרושל ומבטו הכבוי עוררו את רחמיו, ותפילתו שנאמרה בדמעות ובהשתפכות הנפש משכה את ליבו.

'בוודאי הניח המסכן את כל משפחתו המורחבת בביתו אשר בעיר הקודש' – הרהר הגביר ברחמים, 'והנה עתה טרף ויגע עד ברוקלין הרחוקה כדי למצוא טרף לביתו, אך חזותו מוכיחה עליו שעומד הוא לחזור למשפחתו המורעבת בידיים ריקות,

כמה מייאש ומדכא הדבר...!' – המשיך הגביר לטוות את חוטי דמיונו.

ההרהורים ששטפו את מוחו לא נתנו לו מרגוע ובטרם יתחיל בתפילה פנה הגביר לשכנו והחל להתעניין במאור פנים: 'האם מירושלים אתם? בוודאי באתם כאן בארצות הברית...'

השכן ננער לרגע משרעפיו, אך מיד סימן בידו כי אינו יכול לשוחח כעת, והגביר נאלץ להמתין בסבלונות עד סיום התפילה.

אלא שגם כאשר הסתיימה התפילה לא היה סיפק בידו להתעניין, משום שהאיש היה שקוע בעולמות טמירים, באמירת ברכות שמונה עשרה ברגש, תוך התעלמות מוחלטת מהסובב אותו.

כיון שזמנו היה מוגבל, לא חשב הגביר פעמיים, האיש עשה עליו רושם בל יתואר, ומתוך רושם זה הוציא הוא מכיסו את פנקס הצ'קים, רשם המחאה על סכום גדול עצום, גם במושגיו שלו, הניחו תחת סידורו של רעהו ומיהר לנסוע לדרכו.

בדרך החלו הרהורי חרטה לפקדו. בצדקה,

לאורם נסע ונלך

הבה"ח יהושע זיידה

רבי יהודה ליוואי המהר"ל מפראג זיע"א – ח"י אלול

אורם של נרות חג הפסח, התמזג בקרני הירח, שוטף את סמטאות הגטו הפוזנאי. אווירת חירות פשטה בין הבתים הקטנים והדחוקים, אך מישהו נוסף, מרושע ואפל התגנב אל רחוב היהודים.

בתוך הבתים המוארים, חומות הדיכוי ורדיפות הגלות כמו נעלמו. בני הבית מסובים כבני מלכים, מודים לה' על הגאולה שבכל דור ודור. רק בביתו של רבי בצלאל, מופרת השלווה: הרבנית כורעת ללדת.

מהומה פורצת, אחד מבני הבית יוצא במרוצה לקרוא למיילדת. הוא רץ בין הסמטאות ולפתע שומע קריאת בהלה, דמות נוכרית נמלטת בחשיכה ועל גבה שק גדול. האיש עם השק ממשך לרוץ בכל כוחו, הוא חוצה את גבולות הגטו וממשיך בריצה מבוהלת אל רחוב הנוצרים.

השומרים הנכריים תופסים אותו ומגלים בשקו גופת ילד נוצרי. יהודי הגטו, ניצלו מעלילת דם, בהשגחה פרטית מופלאה.

הילד שהציל ביום לידתו – ט"ו ניסן – את יהודי עירו נקרא יהודה ליוואי, לימים יינשא שמו בהערצה כמהר"ל מפראג.

שנים רבות לפני לידתו הקריב אביו את רצונו למען כיבוד הוריו כשהוא מוותר על היקר לו מכל, אז בירך אותו אביו ואמר: "בזכות מצווה זו יצאו ממך ארבעה אדירי דעה שיאירו את העולם".

ואכן זכה האב רבי בצלאל לראות בהתגשמות הברכה כשארבעת בניו הנהיגו קהילות מעטירות.

בהגיע עת דודים השתדך רבינו עם מרת פעריל בתו של הנגיד רבי שמואל שמעלקע רייך שהיה בעל אמצעים ודאג לכל מחסורו כדי שיוכל לעסוק בתורה באין מפריע. התבטא עליו המהרש"ל: "עולם ומלואו אינו מכיל את גאונותו" וכאשר פגשו הרמ"א הוא נישק את ידיו הקדושות בהערצה.

בגיל שלושים ושתיים, התמנה המהר"ל כאב"ד בניקלשבורג וכיהן כרבן של כל קהילות מוראביה במשך 20 שנה.

בשנת של"ג עבר לפראג, ולאחר מספר שנים מונה לכהן פאר כרבה של העיר והנהיג את הקהילה ביד רמה.

חיבר במשך שנות חייו ספרים רבים וחשובים שהינם ספרי יסוד ומחשבה, ספרו הראשון הוא "גור אריה" על פירוש רש"י למקרא.

נסתלק ב"ח באלול ומנוחתו כבוד בעיר פראג.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל.

אליבא דהלכתא

הבה"ח אהרן יהודה לנדא

בעניין אמירת מזמור "לדוד ה' אורי וישעי"

חודש אלול הוא חודש הרחמים והסליחות וימים אלו מיוחדים לעשיית תשובה (טור תקפא), והטעם: משום שבו ביום עלה משה רבינו למרום לקבל לוחות אחרונות, ונשתהה שם ארבעים יום וירד בעשירי בתשרי, שהיה אז גמר כפרה, ומאז הוקדשו ימים אלו לימי רצון, ויום העשירי בתשרי – ליום כפרה.

זמן אמירה:

נהגו בני אשכנז לומר בתפילת שחרית וערבית מזמור "לדוד ה' אורי וישעי" (תהילים כ"ז, א'), ונוסח ספרד נהגו לאמרו בתפילת מנחה אחרי "עלינו לשבח" (מטה אפרים תקפא ס"ק ו').

הטעם באמירת מזמור זה:

ע"פ מדרש 'שוחר טוב', "אורי" – זה ר"ה, "ישעי" [מלשון ישועה, יום של סליחה וכפרה, יום שאין השטן משטין ומקטרג לזה קוראים 'ישועה גדולה'] – זה יר"כ, "כי יצפנני בסוכה" – זה סוכות (אלף למטה תקפא ס"ו).

טעם אחר: במזמור זה אומרים "לולא האמנתי וכו'", 'לולא' אותיות אלול (אוצר כמ"י סימן ס).

ועוד טעם: במזמור זה נאמר: "אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח". "זאת" בגמטריה 408, כמנין צום, קול, ממון, שהם תשובה, תפילה וצדקה, אשר בכוחם להעביר את רוע הגזירה, כנאמר בתפילות הימים הנוראים (הליכות עולם סימן תקפא סעיף י').

והקדמונים נתנו סימן "אריה שאג מי לא ירא" (עמוס ג, ח) אריה ר"ת אלול: ראש השנה, יום כיפור, הושענה רבה, שהם ימים של רחמים וימי רצון (קיצור של"ה מסכת ר"ה).

ומנהיגו: לומר ברכו אחר עלינו לשבח, והטעם: להראות שאמירת לדוד ה' היא הוספה מיוחדת (דברי יוסף עמ' קפא בשם הגר"ש דבליצקי).

בסגולותיו:

כל האומרו מר"ח אלול עד שמחת תורה מבטל אפי' גזרה קשה ביותר שיש על האדם (מובא בשם הארי ז"ל).

עוד בסגולותיו: ראוי לומר מזמור זה והוא סגולה לשמירה ולהצלחה, ואפילו כל השנה יש חשיבות לאומרו (קצה המטה על מטה אפרים תקפא)

לחידודא

הבה"ח משה נתן קלצקין

דרשן ונהג אוטובוס עולים לעולם העליון ומגיעים לגן עדן, למרבה ההפתעה מקבל נהג האוטובוס פלטרין מפואר ורחב ידיים, ואילו בחלקו של הדרשן נופלת בקתת פח עלובה.

פונה הדרשן ושואל את אחד המלאכים: "מדוע אני שעשיתי את כל ימי בדרשנות לרבים נפלה בחלקי בקתת פח עלובה, ואילו נהג האוטובוס קיבל פלטרין שאין דומה לו"? השיב לו המלאך:

"תבין, אחד גורם לשינה ואחד גורם לתפילה, וכל אחד מקבל שכר אחר", נדהם הדרשן וביקש הסבר. אמר לו המלאך: אתה שדרשת את דרשתך נרדמו כל האנשים, ואילו כשנהג האוטובוס עשה את מלאכתו מרוב פחד היו כל הנוסעים פותחים בתפילות שבקעו

רקיעים...

בתפלת מנחת סופר

משערי אש לתלמיד היקר

דניאל שטרן ני"ו

להגל הפנסו לעול תורה ומצוות

איתולאפו שגל בתורה ויראת שמים

בדרך התורה והתסקיחות

מאתלים

צוות המדרשה והתלמידים

כל המעוניין למסור חומר לעלונים הבאים, מוזמן לפנות לבה"ח עמרם אינדורסקי.

תודה רבה לכל העוזרים והמסייעים!